

LA COMÉDIATHÈQUE



SVEIKI ATVYKĖ ! LAIVA!

JEAN-PIERRE MARTINEZ



COMEDIATHEQUE.NET

Šios pjesės tekstą galima atsisiųsti nemokamai.

Tačiau teisė viešai statyti kūrinį yra susijusi su privalomu autoriniu atlyginimu, kuris yra teisingas atlygis už autoriaus darbą. Nesvarbu, ar esate mėgėjų, ar profesionali teatro trupė, prieš statydami pjesę turite gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą už spektaklio rodymą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Sveiki atvykę į laivą!

Jean-Pierre Martinez

Vertė ir adaptavo pats autorius Jean-Pierre Martinez

Jei senatvė, laivo katastrofa (kaip sakė Shakespeare'as, cituodamas Churchillį), gyvenimą galima palyginti su kruizu „Titaniku“. Vieni ilsisi denyje ant gultų, o kiti irkluoja triume. Tačiau galiausiai visi taps žuvų maistu. Tad kol dar nesusidūrėme su neišvengiamu ledkalniu, tie, kurie gali, tegu, orkestrui grojant, skambina ledukais savo taurėje.

Juodojo humoro persmelkta komedija. Pirmoji metafizinė situacijų komedija, kurios veiksmas vyksta senjorų globos ir slaugos namuose.

Jaunesnieji

Nathalie: direktorė

Roberto: gydytojas

Christiane: Blanche duktė

Dominique: Christiane partneris / partnerė

Caroline: slaugytojos padėjėja

Senjorai

Blanche: nauja gyventoja

Honoré: gyventojas

Claude: gyventojas arba gyventoja

Henriette: gyventoja

Solange: gyventoja

Vaidmenų paskirstymas labai lankstus: nuo 8 iki 10 aktorių.

8 arba 9 aktoriams pritaikytas versijas galima atsisiųsti autoriaus svetainėje.

© La Comédiathèque

Rytas

Svetainė, kurioje daugiausia stovi keturi foteliai ir žemas staliukas; visa tai primena kiek pasenusią laukiamąją. Laukia du maždaug keturiasdešimties–penkiasdešimties metų žmonės – Dominique ir Christiane. Dominique gali būti vyras arba gana vyriška moteris, tiek išvaizda, tiek aprangos stiliumi. Abiem atvejais laikoma, kad Dominique ir Christiane yra pora. Dominique telefone tikrina elektroninį paštą. Christiane nervingai varto nuo staliuko paimtą žurnalą.

Christiane – Tikiuosi, jie ją priims, nes kitaip tikrai nežinau, ką su ja daryti...

Dominique – Kalbi taip, lyg norėtum prieš atostogas priduoti gyvūną į prieglaudą...

Christiane – Esu tikra, kad vietą šunų viešbutyje rasti lengviau... Ir turbūt pigiau nei privačiuose globos namuose... Ne, tai paskutinė mūsų galimybė, sakau tau... Negalime dabar susimauti...

Dominique – Juk yra ir kitų įstaigų...

Christiane – Ją jau išvarė iš visų globos namų penkiasdešimties kilometrų spinduliu! Negi vešime ją į kitą šalies galą? Įsivaizduoji, kiek laiko užtruktų ją aplankyti...

Dominique (*vis dar maigina telefoną*) – Mmm...

Christiane – Gal gali bent trumpam padėti telefoną? Jaučiuosi taip, lyg kalbėčiau su savo motina!

Dominique – Tavo motina turi telefoną?

Christiane – Jai net telefono nereikia, kad atrodytų kaip zombis, kai su ja kalbiesi...

Dominique nenoriai pasideda telefoną, apsidairo ir ima vaidinti susidomėjimą.

Dominique – Visai neblogai atrodo, ar ne?

Christiane – Vis tiek nelabai turime iš ko rinktis.

Dominique – Ką sakė direktorė? Kad turi laisvą vietą?

Christiane – Sakė, kad esame laukiančiųjų sąrašė... Bet, deja, ji tikisi, kad netrukus viena vieta atsilaivsins...

Dominique – Deja?..

Christiane – Ir tik nepasakyk ko nors netinkamo, gerai? Tai katalikiška įstaiga... Ne kokie fanatikai, bet vis tiek... Geriau neapsunkinti sau padėties...

Dominique – Supratau... Vadinasi, nebūtina pabrėžti, kad ji žydė.

Christiane – Ar ji pati tai dar prisimena?.. Mūsų šeimoje niekas niekada nebuvo itin religingas...

Dominique – Vis dėlto turėtų prisiminti. Tokie dalykai taip lengvai neužsimiršta...

Christiane (*kirstelėdama*) – Na, štai ir ne!

Ateina direktorė Nathalie, trisdešimties–keturiasdešimties metų, tvarkingai ir kiek konservatyviai apsirengusi, santūrios katalikės įvaizdžio.

Christiane – Laba diena, poniam direktore!

Nathalie – Atsiprašau, kad teko palaukti.

Christiane – Ką jūs, visai nieko... Pristatau Dominique, mano... artimą žmogų.

Dominique kiek priverstinai maloniai paspaudžia Nathalie ranką.

Nathalie – Nathalie Saint-Laurent.

Dominique – Kaip tie garsūs mados namai?

Nathalie – Prieš tapdama mados namų vardu, Laurent buvo šventasis, žinote.

Dominique – Šventasis Laurent, žinoma.

Christiane meta Dominique pasibaisėjusį žvilgsnį ir skuba pereiti prie reikalo.

Christiane – Tada gal jis išgirdo mūsų maldas... Tikiuosi, turite mums gerų naujienų, poniam direktore...

Nathalie – Taip, taip, nusiraminkite... Nors kai sakau „gerų“... Kaip sakoma, vieno nelaimė...

Christiane – Jūs net neįsivaizduojate, koks mums palengvėjimas... Ačiū, kad suteikiate jai dar vieną galimybę...

Nathalie – Tiesa, ji gana... energinga, bet tokiam amžiuje tai vis tiek geriau nei priešingai, ar ne?

Dominique – Mano tėvų laikais taip tikrai nebūdavo... Jie buvo daug... paklusnesni. Matyt, nauja karta...

Nathalie – Turbūt dar paskutiniai maištingo septintojo dešimtmečio atgarsiai.

Christiane – Bet iš karto būkite su ja tvirta, gerai? Reikia nustatyti ribas nuo pirmos dienos. Kitaip, patikėkite, nesusitvarkysite...

Nathalie – Nesijaudinkite, mes prie to pratę... Toks mūsų darbas... Jai čia bus labai gerai...

Dominique – O, dėl jos mes visai nesijaudiname, patikėkite...

Nathalie – Na, tuomet galite ją pakviesti užėiti...

Christiane – Nueisi jos atvesti, Dominique?

Dominique – Žinoma...

Christiane – Vadinasi, galite ją priimti jau šį vakarą, taip?..

Nathalie – Jei turi su savimi būtiniausias daiktus... Visa kita galėsite atvežti vėliau...

Christiane – Žinoma, lagaminą jau buvome paruošę, jeigu kartais galėtumėte iškart nuo jos mus išvaduoti... Norėjau pasakyti, iškart ją priimti.

Dominique grįžta su lagaminu vienoje rankoje ir Blanche už rankos kitoje.

Nathalie – Blanche, sveikinu atvykus į globos ir slaugos namus „Eglės“.

Blanche – „Eglės“? Puiku... Dar tik atvykau, o jau karstu kvepia.

Nathalie (*maloniai, bet griežtai*) – Jei norite pas mus likti, Blanche, teks gerai elgtis, taip? Jūsų byloje tarp eilučių perskaičiau, kad jūsų būdas kiek... ugningas.

Christiane – Girdėjai, ką ponias pasakė, mama?

Dominique – Tik nebandykite padegti „Eglės“, kaip padarėte „Akacijose“. (*Nathalie*) Taip vadinosi ankstesni globos namai, iš kurių ji buvo pašalinta už drausmės pažeidimus...

Nathalie kiek nustemba, o Christiane meta Dominique deginantį žvilgsnį.

Christiane – Niekada nebuvo oficialiai įrodyta, kad būtent ji sukėlė tą nedidelį gaisrą, bet... tiesiog neleiskite jai žaisti su degtukais...

Nathalie – Bet kuriuo atveju ačiū, kad perspėjote...

Christiane – Šiaip ji gali būti labai maloni. Labai bendraujanti. Ir kartais net labai juokinga.

Dominique – Humoras svarbus.

Christiane – Pamatysite, ji jus nustebins.

Nathalie – Šiaip jums pasisekė... Jei būtumėte atėję prieš mėnesį, nebūčiau turėjusi nė vienos laisvos vietos... O dabar viena po kitos atsilaisvina net trys...

Christiane – Keista...

Nathalie – Tokia nelaimių serija... Bet ką padarysi? Viešpats juos pasišaukė...

Dominique – Tikėkimės, ten aukštai irgi nėra pilna...

Christiane perveria Dominique žvilgsniu.

Nathalie – Šventasis Petras irgi turi laukiančiųjų sąrašą abejotiniems atvejams... Mes tai vadiname skaistykla...

Blanche – Maniau, kad tai vadinasi „Eglės“...

Christiane – Mama, čia globos ir slaugos namai...

Nathalie – Taigi, Blanche... Jūsų duktė sakė, kad buvote aktorė, tiesa? Noriu pasakyti... anksčiau...

Christiane – Aktorė... Pamatysite, ji dar ir dabar tokia tebėra, deja...

Dominique – Tik dabar net kasdieniame gyvenime kartais pamiršta savo replikas, tiesa, Blanche?

Blanche – Tai jei numirsiu, manęs neleis laidoti kartu su kitais?

Christiane – Mama, kodėl tu taip sakai?..

Blanche – Jūs, katalikai, juk anksčiau atsisakydavote laidoti aktorius savo kapinėse, ar ne?

Nathalie – Žinote, Blanche, Bažnyčia šiuo klausimu labai pasikeitė... Kaip ir daugeliu kitų... Dabar manome, kad net prastas aktorius gali būti geras katalikas...

Blanche – Net žydas?

Dominique – Blanche, kol kas apie laidotuves apskritai nekalbame...

Christiane – Be to, tu žydė tik iš tėvo pusės, tai nesiskaito.

Blanche – Karo metais gestapas taip nemanė.

Christiane – Neklausykite jos. Visą karą ji praleido kaime pas močiutę. Vienintelius nacių matė senuose karo filmuose per televiziją. Bet jai visada reikia pagražinti. Aktorė, ką padarysi...

Blanche (*Nathalie*) – Jūs ne iš gestapo?

Christiane – Mama! Juk matai, kad ponias ne iš gestapo. Ir esu tikra, kad prireikus ji neatsisakytų suteikti tau paskutinių sakramentų...

Dominique – Be to, Blanche, jūs puikios formos!

Christiane – Ji dar mus visus palaidos, pamatysite.

Nejauki tyla.

Dominique – Na... štai taip...

Christiane – Na, tai...

Dominique – Gal jau eikime, Christiane? Kol ponias direktorė nepersigalvojo...

Christiane – Dabar bent žinome, kad mano motina geros rankos.

Nathalie – Nesijaudinkite, viskas bus gerai.

Christiane – Na, iki, mama. Netrukus vėl tave aplankysime, gerai?

Nors ir labai susijaudinusi, ji pabučiuoja motiną. Dominique padaro tą patį.

Dominique – Iki, Blanche. Ir gerai elkitės...

Christiane – Dar kartą ačiū... Iki greito...

Christiane ir Dominique tyliai pasišalina. Blanche abejingai žiūri jiems nueinant, paskui atsisuka į Nathalie.

Blanche – Kas ta moteris? Kodėl ji mane vadina mama?

Nathalie kiek sutrinka.

Nathalie – Blanche, juk tai Christiane, jūsų duktė.

Blanche – Žinoma. Tik jus erzinau...

Nathalie (*su palengvėjimu*) – Eime, parodysiu jūsų kambarį...

Nathalie paima lagaminą, ir abi pradeda eiti.

Blanche – O tas kitas žmogus... veidas man visiškai nepažįstamas. Kas tai? Mano žentas?

Nathalie pažvelgia į ją, nebesuprasdama, ar Blanche vis dar juokauja. Abi išeina.

Ateina senutė Henriette, labai lėtai, gal net su vaikštyne. Ji atsisėda į fotelį ir ima skaityti žurnalą „Mūsų laikas“. Pasirodo dar vienas senyvas žmogus : Claude, kurį gali vaidinti vyras arba moteris ir kuris taip pat atrodo gerokai nusidėvėjęs.

Henriette – Labas rytas, Claude. Kaip šiandien laikotės?

Claude – Ak, mieloji Henriette, juk žinote, ką sako. Po aštuoniasdešimties, jei ryte pabundi ir nieko neskauda, vadinasi, esi miręs.

Henriette – Tikra tiesa... Beje, girdėjote apie Adèle?

Claude – Adèle? Ne. Jai kas nors atsitiko?

Henriette – Galima sakyti, atsitiko. Ir tai paskutinis dalykas, kuris jai kada nors atsitiks. Ji mirė!

Claude – Negali būti! Adèle mirė?

Henriette – Miegodama... Šį rytą rado lovoje sustingusią kaip lenta...

Claude – Na ir naujiena... Dar vakar vakare ją mačiau. Net palinkėjau labanakt!

Henriette – Na, matyt, palinkėjimas nepadėjo, Claude. Jei šiandien vakare mane sutiksite, tik nepulkite linkėti labanakt.

Claude – Jūs dar jauna, Henriette. Kiek jums dabar?

Henriette – Einu devyniasdešimt šeštuosius. Lėtai, bet einu...

Claude – O aš maniau, kad esate jaunesnė už mane.

Henriette – Taip... Kada nors tai turėjo nutikti.

Claude – Kas?

Henriette – Adèle! Jai vis dėlto buvo šimtas treji.

Claude – Ką tik atšventėme jos gimtadienį.

Henriette – Tortas po žvakutėmis net nebesimatė.

Claude – Ko dar galima tikėtis iš gyvenimo sulaukus šimto trejų?

Henriette – Nebent patekti į Guinnesso rekordų knygą...

Claude – Vis tiek sukrečia.

Henriette – Ką padarysi, nesame amžini.

Claude – Kol kas, deja...

Henriette – Kol kas?

Claude – Neskaitėte to straipsnio „Mūsų laike“?

Henriette – Kokio straipsnio?

Claude – Apie medūzų rūšį, kuri niekada nemiršta.

Henriette – Medūzų?

Claude – Turritopsis nutricula.

Henriette – Tostai su Nutella?

Claude paima iš jos žurnalą, suranda straipsnį.

Claude – Paklauskite. (*Skaito.*) Mokslininkų teigimu, kol kas tai vienintelė žinoma gyva būtybė, kuri gali būti biologiškai nemirtinga. Ši medūza geba senstančias ląsteles paversti naujomis ir taip išsaugoti amžiną jaunystę. Iki šiol beveik nepastebėtos, šios medūzos gyvena gilesniuose vandenyse. Kadangi jos nemiršta, jų daugėja visuose vandenynuose, ir tai kelia mokslininkams nerimą. Vienas specialistas net pareiškė: „Pasaulis turi ruoštis šiai tyliai invazijai.“

Henriette – Invazijai? O tas, kuris sutiko ateivius, kartais ne Mulderis?

Claude – Įsivaizduojate? Gal vieną dieną mums persodins vieną kitą šitos būtybės geną ir mes irgi tapsime nemirtingi!

Henriette – Arba mus susodins į akvariumus ir augins, kad gamintų amžinai šviežius sušius... Sako, japonai mėgsta sušius su medūzomis.

Claude – Gal todėl jie taip ilgai ir gyvena...

Henriette – Grįžkite į žemę, Claude! Mums metų metus kala į galvą, kad pensijų sistema griūva dėl vis didėjančio šimtamečių skaičiaus! Jiems įsibrovėliai esame mes! Seniai! Ir jūs manote, kad jie dar persodins mums medūzų ląstelių, kad gyventume amžinai?

Claude – Galima juk truputį pasvajoti. Mūsų amžiuje ne tiek daug kasbelieka, ar ne?

Henriette – Svajoti pavirsti ektoplazma... O kaip atrodo medūza?

Claude – Ką?

Henriette (*garsiau*) – Kaip atrodo medūza?

Claude – Visa minkšta, suglebusi... Prastai mato, nieko negirdi ir smarkiai erzina odą...

Henriette – Tokiu atveju jums dar ne viskas prarasta, Claude. Gal jau įsodino nemažą gabalą medūzos, tik jums nepasakė.

Claude – Ak, Henriette... Jūs visada rasite ką pasakyti...

Henriette vėl įninka į žurnalą, o Claude atsisėda į fotelį. Ateina kita senutė, Solange, tokios pat apgailėtinos būklės kaip ir pirmieji du.

Henriette – O, štai ir Solange.

Claude – Labas rytas, ponio Solange! Gerai miegojote?

Henriette – Nauja šukuosena jums labai tinka, Solange...

Solange – Ką?

Henriette (*garsiau*) – Sakau, nauja šukuosena jums labai tinka! (*Claude*) Negaliu jos pakęsti...

Claude – O ji jūsų, regis, negali išgirsti...

Solange išsiima iš ausies ausinuką.

Henriette – Jei dar ir klausos aparatą išsiima, tikrai nebus geriau...

Solange – Čia ne klausos aparatas! Čia iPod, kurį anūkas padovanojo gimtadieniui.

Claude – A, supratau...

Henriette – Kas tas iPod?

Claude – Neturiu supratimo...

Solange – Girdėjote naujieną?

Henriette – Kokią naujieną?

Claude – Kas atsitiko?

Henriette – kažkas atsitiko?

Claude – Čia niekada nieko nevyksta.

Solange – Naująją! Tą, kuri ką tik atvyko!

Henriette – A, tą, kuri pakeis Adèle.

Solange – Adèle išvyko?

Henriette – Taip. Ir visam laikui.

Claude – Dar ir labai skubiai.

Henriette – Net nespėjo užsukti į registratūrą pasakyti, kad išvyksta.

Claude – Tiesa, jai ir anksčiau pasitaikydavo užmaršumo priepuolių.

Henriette – Na, o šįkart užmiršo sugrįžti visam laikui.

Claude – Ji mirė.

Solange – Adèle mirė?

Claude – Šiąnakt, sako... O aš dar vakar vakare ją mačiau... Net palinkėjau...

Henriette – O, štai ji ir ateina...

Solange – Adèle?

Claude – Naujoji!

Solange – Iš kur žinote, kad ji naujoji?

Henriette – Todėl, kad iki šiol jos čia niekada nematėme!

Ateina Blanche. Kiti trys demonstruoja kiek perdėtą mandagumą.

Claude – Laba diena, ponias. Sveiki atvykę pas mus.

Blanche (*surūgusi*) – Mmm...

Claude – Prisėskite su mumis.

Claude atsistoja, norėdamas pristumti jai fotelį, bet Blanche atsisėda į jo vietą. Henriette ir Solange susižvalgo. Claude atsisuka ir pamato, kad Blanche užėmė jo vietą.

Claude – Matote... čia mano vieta.

Blanche – Ant atlošo jūsų pavardės nemačiau...

Claude atrodo sutrikęs, bet Blanche nesikelia.

Henriette – Tai jo mėgstamiausias fotelis...

Blanche – Keisti fotelį senelių namuose – tas pats, kas keisti gultą „Titanike“, ar ne?

Solange – Aš ten buvau...

Blanche – Kur?

Solange – „Titanike“!

Claude – Jei užvesite ją ant šitos temos, nebesustabdysite...

Henriette – Ji neprisimena, ką valgė šį rytą pusryčiams, bet gali iki smulkmenų papasakoti „Titaniko“ katastrofą.

Claude – Net kapitono vakarienės meniu ir orkestro programą.

Blanche – „Titanikas“... Kiek jums tada buvo metų?

Solange – Trys mėnesiai. Kai atmintis silpsta, į paviršių iškyla patys seniausi prisiminimai.

Henriette – Dar metai kiti, ir ji galės papasakoti apie savo motinos gimdymą.

Blanche – O mirties patalė apibūdins, kaip jos tėvai ją pradėjo...

Claude – O jūs girdėjote apie nemirtingas medūzas?

Blanche – Turritopsis nutricula...

Claude (*Solange*) – Rašo „Mūsų laike“. Ir žiūrėkite: atsakius į tris klausimus apie medūzas galima laimėti kruizą. Na, žinoma, laimėtoją ištrauks burtų keliu...

Solange – Kruizą? Laivu?

Blanche – Na taip, laivu! Kruizas! Ne autobusu...

Henriette pažvelgia į žurnalą.

Henriette – Plaukioti su medūzomis... Tikrai originali teminio kruizo idėja... O jūs mokate plaukti?

Solange – Aš mielai vėl leisčiausi į kruizą. Man tada labai patiko.

Blanche – Jūs jau esate buvusi kruize?

Solange – Žinoma! „Titanike“!

Ateina labai elegantiškas pagyvenęs ponas Honoré.

Honoré – Labas rytas visiems! Ponios, mano rytiniai pagarbos ženklai...

Išskyrus Blanche, kiti trys iškart pagyvėja pasirodžius šiam gana gerai išsilaikiusiam senam gražuoliui, kuris jų akivaizdžiai nepalieka abejingų.

Solange – Labas rytas, kapitone!

Honoré – O, matau, turime naujokę... Leiskite prisistatyti: Honoré de Valmont.

Blanche – Blanche... iš Niekur.

Henriette – Žinoma... O aš Henriette... iš Visur.

Honoré – De Valmont – mano pavardė.

Claude (*pataikaudamas*) – Honoré beveik baronas.

Blanche – Greičiau beveik pakvaišęs.

Honoré – Mano pavardė de Valmont.

Blanche – Supratau. Tik nebesipuikuokite tuo savo „de“, pone de Valmont.

Kiti atrodo kiek šokiruoti.

Henriette – Blanche, Honoré juk buvo kariuomenės kapitonas.

Solange – Vadovavo laivui.

Honoré – Buvau pėstininkų kapitonas.

Blanche – Kariškis... Tai štai kodėl atrodote mažiau susidėvėjęs už kitus. Visą gyvenimą beveik nedirbote...

Honoré – Į atsargą išėjau keturiasdešimt aštuonerių. Vienas iš kariuomenės privalumų.

Blanche – Ir čia turbūt jaučiatės kaip kareivinėse, ar ne?

Ateina maždaug trisdešimties metų slaugytojos padėjėja Caroline, ryški gražuolė baltu chalatu.

Honoré – Ak, Caroline! Koks malonumas jus matyti. Nors prisipažinsiu, mano kraujospūdžiui tai labai ne į naudą...

Caroline – Kapitone, nenorėčiau sudaužyti jums širdies.

Honoré – Deja, ateina amžius, kai tokie posakiai vėl tampa visai pažodiniai...

Caroline – Matau, Blanche, jau susiradote draugų, puiku... Blanche gyvens kambaryje, kuriame anksčiau gyveno... viena gyventoja, kuri, deja, mus ką tik paliko.

Blanche – Jai pasisekė... Sėkmingas pabėgimas?

Caroline – Galima ir taip sakyti. Ar kambaryje turite visko, ko reikia? Jei ko trūksta, tik pasakykite.

Blanche – Na... pradėjau kasti tunelį, bet atsitrenkiau į betoninę plokštę. Negalėtumėte parūpinti pneumatinio kūjo?

Caroline – Blanche, su jumis tikrai nebus nuobodu... Na, netrukus metas ruošti pietums...

Blanche – Pietums? Dar tik pusė vienuolikos! Aš vos spėjau išgerti kavą!

Caroline – Kas anksti pietauja, tam ilgesnė popietė! Toks mūsų namų šūkis.

Blanche – Puikus kvailas šūkis...

Solange – Pietūs dvyliktą.

Henriette – Mūsų amžiuje reikia bent valandos pasiruošti pačiai minčiai apie valgymą... o po to dar dviejų ar trijų valandų pogulio virškinimui iki vakarienės.

Claude – Dienos čia tiesiog praskrieja...

Honoré – Pietausite prie mano stalo, Blanche, taip? Galėsime geriau susipažinti...

Henriette – Prie mūsų stalo?

Claude – Prie kapitono stalo?

Honoré – Na... Adèle išėjo, taigi viena vieta laisva, ar ne?

Solange – Bet... aš kaip tik ketinau ją užimti.

Claude – Taip buvo sutarta...

Henriette – Yra laukiančiųjų sąrašas...

Honoré – Tokiu atveju kuri nors iš jūsų tikrai užleis Blanche vietą, ar ne? Turime padėti jai pasijusti čia laukiama...

Kitos meta Blanche žudančius žvilgsnius. Honoré pasiūlo jai parankę, ir Blanche, vien tam, kad jas paerzintų, ją priima.

Honoré – Leisite?

Honoré išeina su Blanche įsikibusia jam į parankę.

Henriette – Pirmiausia ji užėmė Claude fotelį. Dabar atima mūsų vietą prie kapitono stalo...

Solange – Sako, ji buvusi aktorė.

Henriette – Žinom, ką tai reiškia...

Claude – Ką tai reiškia?

Henriette – Aktorė... jau vien to gana...

Solange – Šita čia ilgai neužsibus...

Gyventojai jau ruošiasi išeiti, kai Claude, tvarkydamas savo fotelį, pamato kažką ant grindų.

Claude – Kas čia?

Solange – Parodykite...

Henriette – Man nieko nesako...

Claude – Vienkartinis termometras?

Henriette – Nepanašu į nieką, ką kada nors būčiau kišusi sau į užpakalį.

Solange – Termometras? Bet temperatūros nerodo...

Claude – Tik ne sekso žaislas...

Henriette – Gal čia nėštumo testas?

Claude – A, taip... Dvi juostelės...

Solange – Dvi juostelės? Tai reiškia, kad kažkas nėščia?

Henriette – Kas žino...

Claude – Pirmą kartą tokį daiktą matau...

Solange – Mūsų laikais nereikėjo tokių prietaisų, kad suprastum, jog pilve jau kažkas gyvena...

Claude – Reikėtų instrukcijos...

Henriette – Arba ko nors paklausti.

Claude – Kas čia galėtų būti nėščia?

Solange – Senelių namuose kandidatų skaičius smarkiai sumažėja...

Henriette – Lieka slaugytojos ir direktorė...

Claude – O kas tada tėvas?..

Ateina gydytojas Roberto, žavus maždaug trisdešimties metų italas.

Roberto – Labas rytas visiems... Na, kaip šiandien laikotės?

Claude – Pakenčiamai, daktare...

Roberto – O jūs, ponios? Kokie skruostai rausvi! Atrodote kaip tikros merginos! Kokia jūsų amžinos jaunystės paslaptis?

Solange – Mums persodino medūzų ląstelių.

Henriette – Geriau per arti neikite, dar nudilgins. Jos labai gelia...

Roberto – O kaip naujasis klubas, Henriette?

Henriette – Pakenčiamai...

Roberto – Gal tada keisime ir kitą? Mano klinikoje dabar dirbtiniams klubams akcija: antras perpus pigiau. Tik apsispręskite greitai, ponios.

Solange – Mūsų amžiuje, žinote...

Henriette – Kaip su senu automobiliu.

Claude – Prieš naują remontą reikia gerai pagalvoti.

Henriette – Pakeiti stabdžius, o po savaitės sugenda variklis...

Roberto – Bet, ponios, iškart matyti, kad jūsų varikliai dar turi parako! Kėbulai kaip „Ferrari“!

Gyventojai pamažu ima ruoštis išeiti.

Solange – Deja, mes labiau kolekciniai automobiliai, kurių niekas nebenori išvartyti iš garažo...

Henriette – Bijodami, kad suges vos už kampo...

Claude – Ką padarysi, mūsų laikas praėjo.

Henriette – Bent jau mes dar spėjome pasinaudoti gyvenimo „antrine rinka“, prieš patekdami čia į laužyną.

Claude – O jūs, su keturiasdešimt penkeriais metais privalomų įmokų, keliausite tiesiai iš mokyklos į darbą, o iš darbo – į slaugos namus.

Solange – Arba tiesiai iš darbo į kapines. Dar pigiau.

Henriette – Ypač po tokių ilgų medicinos studijų. Pensijai kaupti pradėjote tikrai ne anksti.

Claude – Bent jums iki kitos užtvaros pusės kelias bus trumpas.

Solange – Sako, čia vadinama priklausomybe. O penkiasdešimt metų dirbti po dešimt valandų per dieną darbdaviui – čia jau laisvė?

Gyventojai išeina, palikdami Roberto vis dėlto kiek sutrikusį.

Roberto – Tikiuosi, jūsų neišvariau.

Claude – Netrukus pietūs.

Henriette – Eisime pasipuošti, kad bent kiek padoriau atrodytume.

Solange – Kad kitiems apetito nesugadintume.

Claude – Lyg maistas mūsų lėkštėse visada būtų toks apetitą žadinantis...

Roberto – Na tada... gero apetito!

Gyventojai išeina. Ateina direktorė.

Nathalie (*susirūpinusi*) – Roberto, kaip tik norėjau su jumis pasikalbėti...

Jis prieina ir bando ją apkabinti.

Roberto – Šį rytą atrodote nuostabiai, Nathalie!

Nathalie (*atsitraukdama*) – Roberto, būkite rimtas... Kas nors gali pamatyti...

Roberto – Ir kas? Juk mes tuoksimės.

Nathalie – Dar neoficialiai...

Roberto – Mes mylime vienas kitą, ir tai svarbiausia. Be to, sakiau jums: su jūsų globos namais ir mano privačia klinika mes nuversime kalnus, Nathalie!

Nathalie – Žinoma... Nors pirmiausia turime rūpintis mūsų mielų senjorų gerove.

Roberto – Savaime suprantama. O ką tokio svarbaus norėjote man pasakyti, brangioji?

Nathalie – Na... Tiesą sakant, kiek nepatogu... Dar nesu visiškai tikra...

Roberto – Ar laisva vakarienei?

Abu pradeda eiti.

Nathalie – Apie tai pakalbėsime vėliau, gerai...

Jie išeina.

Tamsa.

Popietė

Svetainėje Claude vėl užėmęs savo fotelį ir kiek paniūręs stebi mezgančią Solange.

Claude – Na, Solange, nesiraukykite... Esu tikras, kad netrukus prie kapitono stalo atsilaisvins dar viena vieta...

Solange – Tikiuosi...

Claude – Ką mezgate? Šaliką?

Solange – Staigmeną...

Claude – Kam?

Solange – Gal jums...

Ateina Blanche su Honoré.

Claude – Na, Blanche, kaip jums restoranas?

Blanche – Restoranas? Nežinau, valgiau valgykloje...

Honoré – Čia ją vadiname restoranu...

Blanche – Tada seniai nebuvote tikrame restorane. (*Solange*) Ką ta menkė mezga? Tinklą? Ruošiatės į stambių žuvų žvejybą?

Claude – Man atrodo, šaliką.

Blanche – Tikiuosi, ne man.

Solange – Kas žino...

Claude – Staigmena.

Honoré – Man labiau panašu į virvę, ar ne?

Claude – Vilnonę virvę?

Honoré – Bent jau tas, kas ja pasikars, neperšals.

Caroline ateina su nauju žurnalo „Mūsų laikas“ numeriu.

Caroline – Štai jums šiek tiek skaitinių... Naujas „Mūsų laiko“ numeris, kaip kiekvieną trečiadienį...

Blanche nugvelbia žurnalą Claude panosėje; šis jau buvo tiesęs ranką.

Blanche – Pagaliau sužinosiu, ar laimėjau...

Caroline pradeda šiek tiek tvarkytis.

Caroline – Gražiai mezgate... Kas čia bus?

Honoré – Nežinome.

Caroline – Bet atrodo šilta.

Solange – Svarbiausia, kad būtų tvirta...

Caroline – Taip, žinoma, ir tai svarbu.

Ateina Henriette.

Henriette – Paskui galėtumėte numegzti kūdikiui megztinuką...

Caroline – Kūdikiui? Kas čia laukiasi?

Henriette – Va šito ir norėtume sužinoti...

Blanche varto žurnalą, ir staiga jos veidas nušvinta.

Blanche – Aš!

Henriette – Jūs kas?

Blanche – Konkursas „Mūsų laike“! Ištraukė mano numerį! Laimėjau kruizą!

Claude – Pirmą prizą? Kruizą Ramiajame vandenyne laivu „Costa Brangiai“?

Blanche – Antrą! Kruizą į Antarktidą laivu „Costa Pigiai“!

Honoré – Fantastika! Kaip jums pasisekė!

Solange – Sekasi lošime...

Blanche – Prizas dviem... Galiu pasiimti ką panorėjusi... Na, ką pasakysite?

Henriette – O ką galima veikti kruiziname laive Antarktidoje?

Claude – Baseino turbūt nebus...

Solange – Gal bus čiuožykla.

Caroline – O kam jums atostogos? Jūs čia ir taip visada atostogaujate, ne?

Blanche – Kad pakeisčiau orą! Čia viskas užsistovėję...

Henriette – Tai ką pasiimsite kartu, Blanche?

Blanche – Dar nežinau...

Honoré – Jei prireiktų riterio palydovo...

Blanche – Palydovo? O kam jūs dar galėtumėte būti naudingas, seni griuvėsi? Bent mano lagaminą paneštumėte?

Ateina Roberto ir nepastebimai bando pabučiuoti ar paglostyti Caroline. Ji išsisuka.

Roberto – Kaip linksma! Kas vyksta?

Claude – Blanche laimėjo kruizą. Į Antarktidą.

Roberto, regis, šio sumanymo rimtai nevertina.

Roberto – Labai gerai, labai gerai...

Henriette – Daktare, galiu jūsų kai ko paklausti?

Roberto – Žinoma, Henriette, klausau.

Henriette – Privačiai...

Roberto – Mhm...

Ji nusiveda jį į šalį ir parodo nėštumo testą.

Henriette – Teigiamas ar neigiamas?

Roberto (*apstulbęs*) – Henriette, jūs nėščia?

Henriette – Ne aš! Šį rytą radome ant Claude fotelio...

Roberto – Claude?

Henriette – Na, jam irgi nepriklauso, galite numanyti...

Roberto sunerimsta.

Roberto – Gal galite palikti jį man, Henriette? Truputį patyrinėsiu...

Henriette – Pasakysite, ką sužinosite?..

Caroline – Na, metas poguliui. Visi į lovas!

Blanche – Poguliui? Aš nemieguista.

Caroline – Tokios taisyklės...

Honoré – Taip, mano seržante... Jūs teisi, Blanche, čia tikrai truputį kaip kariuomenėje.

Blanche – O pietų metas meilės nuotykiams jūrų pėstininkuose irgi privalomas?

Gyventojai išeina. Henriette palieka ant fotelio savo skarą.

Roberto – Caroline, tai jūs nėščia?

Caroline – Ką?

Roberto – Čia ne jūsų?

Jis parodo testą.

Caroline – O jeigu mano?

Roberto – Tik nesakykite, kad ketinate gimdyti?

Caroline – Ne, ketinu padovanoti kūdikį „Caritui“. Kam nors labiau stokojančiam už mane.

Roberto – Klausykite, Caroline, tai, kas tarp mūsų nutiko, buvo... klaida.

Caroline – Gana nekontroliuojama klaida, sprendžiant iš šio nėštumo testo.

Ateina Nathalie. Caroline išeina.

Roberto – Kaip tik norėjau su jumis pasikalbėti.

Nathalie – Aš irgi...

Roberto – Jūs nėsčia?

Nathalie – Dieve mano, ne! Kodėl klausiate?

Roberto – Atsiprašau, pats nežinau, kas man šovė į galvą...

Henriette sugrįžta pasiimti skaros. Jie jos nepastebi, ir ji pasinaudoja proga pasiklaudyti.

Nathalie – Mane neramina kas kita... Pastaruoju metu mūsų įstaigoje mirtingumas keistai išaugo. Jums taip neatrodo?

Roberto – Jūs teisi... Globos namuose normalu, kad mirčių daugiau nei gimimų, bet vis tiek...

Nathalie – Kokių gimimų?

Roberto – Ir apskritai tokiose įstaigose nuo smurtinių mirčių paprastai esi saugesnis nei, tarkime, probleminėje mokykloje ar policijos nuovadoje...

Nathalie – Jūs mane gąsdinate, Roberto. Jei ką nors žinote, klausau...

Roberto – Tai dėl Adèle.

Nathalie – Adèle?

Roberto – Atrodo, jos mirtis... nebuvo visai natūrali.

Nathalie – Kodėl taip manote?

Roberto – Negaliu nieko tvirtinti, bet turiu kelis požymius, leidžiančius įtarti, kad...

Nathalie – Kokius požymius?

Roberto – Na... pirmiausia smaugimo žymės ant kaklo.

Nathalie – Negali būti...

Roberto – Be to... jos pilve radau įsmigusią valgyklos šakutę.

Nathalie – O Dieve...

Roberto – Reikėtų atlikti skrodimą ir patikrinti, ar ji dar nebuvo ir nunuodyta.

Nathalie – Kas galėtų norėti nužudyti šimto trejų metų žmogų?

Roberto – Nebent koks šimto dvejų metų žmogus, tikėdamasis tapti vyriausiu pasaulio gyventoju...

Nathalie – Labai nemalonu, Roberto. Ant kortos mūsų įstaigos reputacija. Įsivaizduojate, jei apie tai sužinotų žiniasklaida!

Roberto – Po viso darbo, kurį įdėjote, kad taip aukštai pakiltume tame „Michelin“ stiliaus senjorų globos namų gide...

Nathalie – Iškart prarastume trečiąją karūną, skiriamą įstaigoms, kuriose gyvena daugiau nei dvidešimt šimtamečių.

Roberto – Ir turbūt trečiąją šakutę...

Nathalie – Vis dėlto manote, kad reikėtų pranešti policijai?

Roberto – Nežinau... Daug kur įstatymas leidžia nutraukti nėštumą iki maždaug trijų mėnesių, nelaikydamas to nusikaltimu. Jei mintį truputį ištemptume... galėtume sakyti, kad užbaigti nesibaigiančią šimto trejų metų žmogaus agoniją irgi ne visai tas pats, kas žmogžudystė...

Nathalie – Aš kalbu apie valstybės įstatymus, Roberto! Ne apie Bažnyčios taisykles...

Roberto – Tai ką darome? Patys sau šauname į koją?

Nathalie – Jūs teisus... Pirmiausia geriau patiems tyliai pasiaiškinti viduje...

Roberto – Sutinku, Nathalie... Galite manimi pasikliauti. Juk mes tuoksimės, ar ne?

Nathalie – Ir džiaugsme, ir varge...

Roberto – Belieka išsiaiškinti, kas tai padarė ir kodėl.

Nathalie – Manote, kaltas galėtų būti kas nors iš personalo?

Roberto – Tai viena iš versijų... Bet kodėl?

Nathalie – Eutanazija? Dabar apie ją daug kalbama...

Roberto – Sunkiai įsivaizduoju slaugytoją, viena ranka smaigiančią senutę, o kita smeigiančią jai į pilvą šakutę. Paprastai eutanazija vis dėlto laikoma užuojautos aktu, ne?

Nathalie – Jūs drąsiai kalbate... Puikiai žinote, kad popiežius tokiems dalykams nepritaria.

Roberto – Bažnyčia turbūt ir šiuo klausimu kada nors pasikeis, kaip jau keitėsi kitais... Po penkių ar dešimties šimtmečių, tarkime... Vien pats žodis „eutanazija“ nelabai patrauklus...

Nathalie – Manote?

Roberto – Pažiūrėkite: eu-ta-NAZI-ja... Viduryje net „nazi“ girdisi. O naciai, deja, buvo vieni pirmųjų, pavertusių tai pramoniniu procesu. Po tokios istorijos įvaizdį pataisyti nelengva...

Nathalie – O kaip pavadintumėte, kad skambėtų maloniau?

Roberto – Nežinau... Reikėtų ko nors mažiau... na, kažko labiau...

Pro šalį su lagaminu eina Blanche. Henriette skubiai pasišalina, kad jos neaptiktų.

Nathalie – Blanche, kur jūs einate?

Blanche – Į kruizą.

Nathalie – Palaukite, negalite tiesiog taip išeiti.

Blanche – Kodėl?

Nathalie – Turiu pranešti jūsų motinai. Noriu pasakyti – jūsų dukrai...

Roberto – Reikia pasirašyti išrašymo dokumentą, kad išeinate savo atsakomybe.

Blanche – Išrašymo? Tai dar iš karto nurašykite mane į atliekas!

Nathalie (*Roberto*) – Aš pranešiu šeimai...

Roberto – Blanche, juk neišeisite taip staiga. Gal galite palaukti iki rytojaus? Pasėdėkite truputį čia, tarsi denyje, o aš tuo tarpu nunešiu lagaminą atgal į jūsų „kajutę“...

Blanche – Bandote mane užliūliuoti kalbomis apie laivą, taip?

Roberto – Be to, kruiziniuose laivuose tiek daug senjorų, kad skirtumo nuo globos namų gal net nepastebėtumėte.

Blanche nenoriai atsisėda. Roberto išeina su jos lagaminu.

Ateina Honoré, Claude ir Solange.

Honoré – Blanche, atrodote nekaip. Kas atsitiko?

Claude – Gal galime kuo padėti?

Blanche – Man aštuoniasdešimt šešeri. Galite ką nors dėl to padaryti?

Honoré – Aštuoniasdešimt šešeri! Tikrai neatrodote.

Claude – Duočiau vos aštuoniasdešimt.

Ateina Henriette.

Henriette – Girdėjote naujieną?

Claude – Na taip, štai ji čia su mumis.

Henriette – Adèle buvo nužudyta!

Claude – Negali būti!

Henriette – Sužinojau iš vadovybės...

Solange – Jie jums pasakė?

Henriette – Sakykime, buvau tinkamoje vietoje tinkamu metu. Bet kuriuo atveju tarp mūsų yra serijinis žudikas.

Honoré – Iš kur žinome, kad tai vienas iš mūsų?

Henriette – Kas specialiai ateitų į senelių namus žudyti senukų?

Claude – Tiesa... Vaikų stovykloje dar suprasčiau, bet senelių namuose...

Solange – Serijinis žudikas?

Henriette – Pastaruoju metu mūsų šimtamečiai krinta kaip musės. Nepastebėjote?

Claude – Kas tai galėtų būti?..

Honoré – Gal kas nors iš personalo...

Ateina Caroline.

Caroline – Gal žolelių arbatos virškinimui? Ramunėlių? Liepžiedžių? Verbenų?

Henriette – Žudikas... arba žudikė.

Claude – Ne, ačiū.

Henriette – Aš irgi ne.

Caroline – Šiandien norinčių nėra? Na gerai...

Caroline išeina.

Henriette – Žolelių arbata, mat... Greičiau nuodų nuoviras...

Blanche – Ir dar mane vadina pamišėle.

Henriette – Jums tai kas, jūs juk išplaukiate į kruizą!

Honoré – Tai ką pasiimsite kartu, Blanche?

Claude – Klausiate todėl, kad pats bijote čia likti, kapitone?

Solange – O kapitonas juk turėtų paskutinis palikti laivą! Atsimenu, kai skendo „Titanikas“...

Blanche – Matau, kad kelionei į Antarktidą staiga papūtė palankus vėjas.

Henriette – Geriau jau kruizas, nei sėdėti čia ir laukti, kol kas nors nudobs.

Blanche – Gal traukime burtus...

Henriette – Užrašome visų vardus ant lapelių, sumetame į Honoré skrybėlę ir ištraukiame vieną.

Honoré – Puiku...

Honoré nusiima skrybėlę. Visi užrašo po vardą ant lapelio, sumeta į skrybėlę ir, įtariai vienas kitą stebėdami, laukia beveik iškilmingoje tyloje.

Claude – Reikia nekaltos rankos?

Blanche – Teks tenkintis mano.

Visi įsitempia. Ji ištraukia lapelį ir išskleidžia.

Blanche – Claude.

Claude akivaizdžiai palengvėja.

Claude – Belieka palinkėti sėkmės tiems, kurie lieka...

Sugrįžta Caroline, iš paskos Roberto.

Caroline – Kas čia vyksta? Kodėl visi atrodote kaip sąmokslininkai?

Henriette – Žaidėme „Cluedo“. Žinote, tą žmogžudystės paslapties žaidimą. Jis visada pažadina vaizduotę.

Caroline – A... O kas žudikas?

Solange – Žaidimas dar nesibaigė. Kol kas žinome tik tiek, kad nusikaltimas įvyko kambaryje ir buvo panaudota šakutė.

Henriette – Keista... Nepamenu, kad būčiau jums ir tai pasakiusi...

Honoré užsideda skrybėlę, ir visi išeina.

Roberto tyliai pratęsia anksčiau nutrauktą pokalbį su Caroline.

Roberto – Caroline, negalite jo pasilikti...

Caroline – Kodėl?

Roberto – Jūs žinote, kad vesiu Nathalie.

Caroline – Reikėjo apie tai pagalvoti anksčiau... O jeigu pasakyčiau jai, kad tapsite tėvu?

Roberto – Kiek?

Caroline – Aš nesakiau, kad laukiuosi trynukų.

Roberto – Kiek... kad jo negimdytumėte?

Caroline – Dvidešimt tūkstančių?

Roberto – Dešimt.

Caroline – Gerai. Bet pinigų noriu dabar.

Roberto išsitraukia čekių knygelę, išrašo banko čekį ir paduoda jai.

Roberto – Galiu pasikliauti jūsų žodžiu?

Caroline – Jei tik čekis padengtas...

Caroline išeina.

Roberto – Na, bent viena problema išspręsta... Ir vis tiek pigiau nei alimentai...

Jis irgi išeina. Grįžta Blanche, kartu su Christiane ir Dominique.

Christiane – Mama, kas čia dar per istorija su kruizu?

Dominique – Blanche, juk jums jau nebe tas amžius leisti į ekspediciją į Antarktidą.

Blanche – Kruizai kaip tik ir skirti seniams! Ar manote, kad kitaip juos reklamuotų „Mūsų laike“?

Dominique – Taip, bet... senas senam nelygu...

Christiane – Be to, kruizai pavojingi. Laivai kartais nuskęsta.

Dominique – Kas mėnesį kur nors pasaulyje bent vienas laivas nuskęsta.

Blanche – Mano amžiuje kasdien tikiesi išvengti laivo katastrofos. Ir kasdien tikimybė išsigelbėti vis mažesnė.

Christiane – Tau visada reikia matyti blogąją pusę.

Dominique – Ar jums čia negerai?

Blanche – Ką? Jūs nieko nežinote?

Christiane – Ko nežinome?

Blanche – Čia tikras siaubo filmas! Gydytojas atlieka genetinius eksperimentus su gyventojais, o slaugytojos padėjėja – serijinė žudikė!

Ateina Nathalie.

Nathalie – Patikrinau žurnale „Mūsų laikas“: konkurso rezultatai dar net nepaskelbti...

Christiane – Tikrai?

Nathalie – Net paskambinau į redakciją pasitikslinti...

Christiane (*Blanche*) – Mama, kodėl išsigalvojai tokią istoriją?

Blanche – Nežinau... Čia nuobodu iki mirties... Norėjau bent truputį pajudinti reikalus...

Dominique – Na taip, pavyko.

Nathalie – Atsiprašau, kad be reikalo jus iškvietėme...

Christiane – Ką jūs, čia aš atsiprašau...

Dominique – Mes jus perspėjome... Ji vis dar šiek tiek aktorė...

Nathalie – Palydėsiu ją į kambarį.

Christiane pabučiuoja motiną.

Christiane – Na, iki, mama...

Blanche (*tyliai*) – Bet dėl serijinės žudikės tai tiesa, sakau tau... Privalai mane iš čia ištraukti...

Christiane – Žinoma, mama...

Dominique irgi pabučiuoja Blanche.

Blanche (*vis dar tyliai*) – Praneškite policijai... Tik nieko nesakykite direktorei, ji priklauso satanistų sektai...

Dominique – Taip ir padarysime...

Nathalie – Eime, Blanche, mes jums pasirūpinsime...

Nathalie paima Blanche už rankos ir nusiveda. Christiane atsisuka į Dominique.

Christiane (*atsidusdama*) – Ji dar visko mums prikės...

Dominique – Viskas bus gerai, nesijaudink. Suleis jai kokį raminamąjį ir ji miegos kaip kūdikis iki ryto.

Christiane – Manai, jie čia senukams leidžia vaistus, kad šie miegotų?

Dominique – Nežinau, įsivaizduoju... Aš taip daryčiau...

Dominique apkabina Christiane, kad ją paguostų.

Christiane – Beje, kalbant apie miegą kaip kūdikiui... Nežinau, ar dabar tinkamas laikas ir vieta, bet turiu tau ką pasakyti.

Dominique – Ką?

Christiane – Na... per ateinančius metus tau gali tekti pamiršti ramų nakties miegą...

Dominique (*su džiaugsmu*) – Negali būti?

Christiane – Pavyko! Aš nėsčia.

Dominique – Tai nuostabu!

Christiane – Mano amžiuje tai jau beveik stebuklas... Laukiau kraujo tyrimo rezultatų, kad būčiau visiškai tikra. Beje, nežinau, kur padėjau nėštumo testą. Turbūt šį rytą čia jį pamečiau...

Dominique – Mergaitė? Berniukas?

Christiane – Dar truputį per anksti pasakyti, bet gydytojas beveik užtikrino, kad tai žmogus! Mes turėsime kūdikį!

Dominique – Šitą reikia atšvęsti! Kviečiu tave į restoraną!

Jie ruošiasi išeiti. Dominique išsitraukia cigarą.

Christiane – Tik nebandyk jo čia užsidegti...

Dominique – Jų amžiuje truputis pasyvaus rūkymo gyvenimo juk daug nesutrupins.

Christiane – Aš galvojau apie kūdikį...

Dominique pasideda cigarą.

Dominique – Tu teisi, palauksiu, kol išeisime į lauką.

Christiane – O dabar dar teks pradėti ieškoti vietos darželyje...

Dominique – Jau dabar?

Christiane – Kaip ir senelių namuose! Ten irgi laukiančiųjų sąrašas...

Dominique ir Christiane išeina.

Ateina Roberto ir Nathalie.

Nathalie – Turite konkretų įtariamąjį?

Roberto – Gal slaugytojos padėjėją...

Nathalie – Caroline?..

Roberto – Kodėl gi ne?

Nathalie – Sakėte, kad eutanazijos versija jums neatrodo tikėtina dėl veikimo būdo. Tiesa, mirtina injekcija būtų gerokai švaresnė...

Roberto – Gal šakutę panaudojo tam, kad suklaidintų.

Nathalie – Vis dėlto... Valgyklos šakutė... Žudyti iš užuojautos, norint sutrumpinti kančias...

Roberto – Ji galėjo veikti pagal užsakymą. Už pinigus.

Nathalie – Samdoma žudikė?

Roberto – Turiu rimtų priežasčių manyti, kad Caroline dėl pinigų galėtų padaryti daug ką.

Nathalie – Kam galėtų taip nepatikti šimtametė? Paveldėtojams? Jie juk žinojo, kad jai liko ne tiek jau daug... Keli mėnesiai jiems nieko nekeistų.

Roberto – O tie, kurie laukia, kol čia atsilaisvins vieta, kad galėtų apgyvendinti savo motiną? Dėl vietos darželyje žmonės pasirenge beveik viskam. Įsivaizduokite, ką gali padaryti dėl vietos globos namuose...

Nathalie – Blanche duktė?..

Roberto – Arba jos... partneris.

Nathalie – Tiesa, jis gana keistas.

Roberto – Mmm... Sakyčiau, net gana sunku suprasti, kas jis tiksliai.

Nathalie – Gerai, bet negalime atmesti kitų versijų... Turite naujų duomenų apie auką?

Roberto – Mano atlikta preliminarinė apžiūra parodė, kad prieš mirdama Adèle valgė Bolonijos spagečius.

Nathalie – Manote, ji galėjo mirti ir nuo apsinuodijimo maistu?

Roberto – Nemanau... Vakare ją valgiau ir pats, likau gyvas.

Nathalie – Dar kas nors įdomaus?

Roberto – Taip... Prieš tai, kai jai į pilvą buvo įsmigta valgyklos šakutė, Adèle buvo pasmaugta rankomis megztu šaliku... Kakle radau įstrigusį vilnonio siūlo gabalėlį...

Nathalie – Mezgimas tikrai įdomi užuomina... Manau, reikėtų apklausti ir kitus gyventojus.

Roberto – Po vakarienės... Dabar jie visi valgo.

Nathalie – Kas šiandien vakarienei?

Roberto – Spagečiai.

Nathalie – Vėl!

Roberto – Nuo vakar liko Bolonijos padažo. O dauguma vis tiek neprisimena, ką valgė vakar.

Nathalie – Gal tada užsisakykime azijietiško maisto.

Tamsa.

Vakaras

Atmosfera primena policijos apklausą, kone gestą. Kaip amerikietiškuose serialuose, Roberto valgo azijietišką maistą lazdelėmis iš kartoninės dėžutės. Nathalie vaidina „blogą policininkę“ ir grubiai tardo Henriette, vilkinčią dryžuotą pižamą ir, jei įmanoma, sėdinčią vežimėlyje, į veidą nukreipus stalinę lempą. Nathalie virto tikra kankintoja. Ji mosuoja šakute, pagrindiniu įkalčiu.

Nathalie – Vadinasi, prisipažįstate, kad šią valgyklos šakutę jau buvote mačiusi.

Henriette – Taip.

Nathalie – Nusikaltimo vietoje?

Henriette – Ne.

Nathalie – Aha? Tai kur?

Henriette – Valgykloje!

Nathalie – Nejuokauk su manimi, Henriette.

Henriette – Tai valgyklos šakutė! Pažiūrėkite, ant jos dar likę Bolonijos padažo.

Roberto (*įsiterpdamas*) – Patikėkite, Henriette, čia tikrai ne Bolonijos padažas.

Henriette (*žiovaudama*) – Aš jau eičiau miegoti, pradeda imti miegas...

Nathalie – Aš neskubu. Jei reikės, turiu visą naktį.

Henriette – Paprastai pusę devynių mes jau lovose.

Nathalie – Gera, pradedame nuo pradžių. Vardas, pavardė, profesija, gimimo data ir vieta...

Henriette – Gal dabar jau galėčiau gauti savo žolelių arbatos? Visada ją geriu žiūrėdama kriminalinį serialą.

Nathalie (*netekdama kantrybės*) – Kalbėsi, ragana!

Roberto gestu bando ją nuraminti ir, perimdamas „gerojo policininko“ vaidmenį, tęsia.

Roberto – Henriette, juk mane pažįstate. Aš nenoriu jums nieko bloga. Esu jūsų gydytojas. Gal tiesiog pasakytumėte, ką žinote...

Henriette – Apie ką?

Roberto – Pavyzdžiui... Ar pastaruoju metu matėte ką nors mezgant?

Henriette – Mačiau Solange mezgant vilnonį šaliką... Jis labai priminė virvę.

Roberto reikšmingai susižvalgo su Nathalie.

Roberto – Solange...

Nathalie – Bet kodėl ji būtų tai padariusi?

Roberto (*Henriette*) – Ar Solange turėjo kokią nors ypatingą priežastį pykti ant Adèle?

Henriette – Na... Solange jau seniai laukia, kol atsilaisvins vieta prie kapitono stalo.

Roberto – Žinoma! Adèle miršta, Solange pagaliau gauna vietą prie stalo. Viskas logiška...

Nathalie – O atrodė tokia nekalta, kad būčiau ja patikėjusi užmerktomis akimis.

Roberto – Na, dabar teks išgauti išpažintį – su klausykla ar be jos...

Nathalie – Galite eiti, Henriette... Atlikote savo pareigą...

Henriette niurzgėdama išeina.

Henriette – Tikiuosi, mano serialas dar nesibaigė... Jau kelias savaites laukiu, kol sužinosiu, kas žudikas...

Roberto – Eime ieškoti Solange... kol dar nėra naujos aukos.

Nathalie ir Roberto išeina. Ateina Claude, atsisėda į savo fotelį ir skaito „Mūsų laiką“. Solange ateina laikydama šaliką.

Solange – Na, Claude, jums pasisekė. Jūs išrinktasis. Keliausite su Blanche į kruizą...

Claude – Prisipažinsiu, man palengvėjo. Taip bijau, kad mus kas nors nunuodys... Atrodo, Bolonijos spagečiai vis dar stovi skrandyje.

Solange – Adèle jie irgi, galima sakyti, ilgokai liko skrandyje...

Claude – O aš juos taip mėgstu... Gaila, kad dažniau nepatiekia... Tai jau baigėte šaliką?

Solange – Taip.

Claude – Kam jis?

Solange – Jums! Antarktidos kruize pravers. Užrišiu, pažiūrėsime, ar tinka.

Solange atsistoja ir ima smaugti Claude iš nugaros, bet tuo metu sugrįžta Nathalie ir Roberto. Pamatę sceną, jie įsitikina savo įtarimais.

Roberto – Na štai, sučiupome už rankos...

Nathalie – Claude, palikite mus minutei, prašau.

Claude – Bet...

Roberto – Eik, sakome.

Claude išeina.

Roberto – Dabar Claude... Kodėl?

Solange – Kad galėčiau išplaukti į kruizą jo vietoje! Visada mėgau kruizus. Ar pasakojau, kad buvau „Titanike“, kai jis nuskendo?

Roberto – Ir ką dabar su ja darysime?

Nathalie – Nežinau.

Roberto – Atiduoti policijai, jos amžiuje?

Nathalie – Nors, tiesą sakant, numegzti žmogžudystės ginklą iš anksto – gana aiški išankstinė tyčia.

Solange – Senatvinę demenciją teisme labai lengva įrodyti, žinote...

Roberto – Gal geriau susitvarkykime su tuo viduje...

Nathalie – Kiek jums metų, Solange?

Solange – Praėjusią savaitę suėjo šimtas...

Nathalie – Be jos mums liks tik devyniolika šimtamečių... Prarasime trečiąją karūną tame mūsų senjorų namų „Michelin“ gide...

Roberto – Šįkart išsisukai, sena ragana...

Nathalie – Bent jau kol dar vienas gyventojas užpūs šimtą žvakučių...

Solange – Jei iki tol jam nenukens kokia nelaimė...

Nathalie ir Roberto neramiai į ją pažvelgia.

Tamsa.

Po metų

Trijuose foteliuose sėdi Nathalie, Roberto ir Caroline – gerokai pavargę, net per anksti pasenę.

Nathalie – Nebegaliu...

Roberto – O dar tik vidurdienis...

Caroline – Jie mus pribaigs...

Nathalie – Greičiau pensija...

Ateina penki gyventojai, akivaizdžiai atjaunėję.

Henriette – Na ir vaizdelis! Atrodote kaip gyvi numirėliai!

Roberto – O jums kruizas, regis, padarė stebuklus.

Blanche – O taip, jaučiamės puikiai, tiesa, kapitone?

Honoré – Atjaunėjome dvidešimčia metų.

Claude – Pamatysite, dar vestuvėmis baigsis...

Solange – Ir tie jūsų parvežti preparatai nuo senėjimo su medūzų ekstraktu...

Claude – Taip, poveikis neįtikėtinas!

Ateina Christiane ir Dominique, nešini lopšeliu su kūdikiu.

Christiane – Laba diena, laba diena...

Nathalie – Sveiki...

Dominique – Ponia direktore...

Christiane – Kaip laikotės? Atrodote kiek pavargusi...

Nathalie – Jūs buvote teisi. Jie dar mus visus palaidos...

Dominique – Jūsų anūkas, Blanche.

Blanche – A, taip... Bet kodėl jis toks susiraukšlėjęs?

Henriette – Tiesa, atrodo, kad raukšlių turi daugiau už mus.

Honoré – Vis dėlto geriau, kad augtų stiprus.

Solange – Jis juk mokės mūsų pensijas...

Honoré – O jūs irgi atrodote pavargę, ar ne?

Dominique – Tas velniūkštis dar neišmiega visos nakties...

Claude – Nekkelkite tiek triukšmo, nematote, kad miega.

Honoré – Panašus į motiną, ne?

Solange – O kas tėvas? (*Trumpa nejauki pauzė.*) Juokauju...

Claude – Na, tai ko palinkėsime šitam vaikui?

Henriette – Kapitone, gal pasveikinimo žodis?

Honoré atsikrenkščia ir pradeda kalbą.

Honoré – Jei senatvė – laivo katastrofa, kaip sakė Shakespeare'as, cituodamas Churchillį, vadinasi, gyvenimas yra kruizas „Titaniku“. Vieni ilsisi denyje ant gultų, o kiti irkluoja triume. Bet galiausiai visi taps medūzų maistu. Tad kol dar nesusidūrėme su neišvengiamu ledkalniu, tie, kurie gali, tegu, orkestrui grojant, skambina ledukais savo taurėje.

Jie susidaužia taurėmis.

Visi kartu (*į lopšėlį*) – Sveiki atvykę į laivą!

Muzika. Jie žengia kelis valso žingsnius.

Tamsa.

Pabaiga.

Apie autorių

Jean-Pierre Martinez gimė 1955 m. Auvers-sur-Oise, Prancūzijoje. Savo kūrybinį kelią jis pradėjo kaip būgnininkas keliose roko grupėse, vėliau dirbo reklamos semiotikos srityje. Po to tapo televizijos scenaristu, o vėliau grįžo į scenos meną kaip dramaturgas.

Jis yra parašęs apie šimtą televizijos scenarijų ir 123 pjeses, tarp jų komedijas, statomas daugelyje pasaulio šalių, tokias kaip Penktadienis, 13-oji ir Strip Poker.

Šiandien Jean-Pierre Martinez yra vienas dažniausiai statomų šiuolaikinių prancūzų dramaturgų. Jo pjesės išverstos į daugybę kalbų ir buvo statytos daugiau nei 100 šalių, tiek profesionaliuose teatruose, tiek mėgėjų trupėse.

Jo pjeses galima rasti čia:

<https://jeanpierremartinez.net>

Jean-Pierre Martinez atstovauja Prancūzijos autorių teisių organizacija SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Autorių teisės

Šis tekstas yra saugomas autorių teisių.

Šios pjesės tekstą galima nemokamai atsisiųsti skaitymui ir asmeniniam naudojimui. Bet koks viso teksto ar jo dalies atgaminimas, publikavimas, adaptavimas ar kitoks naudojimas be išankstinio autoriaus leidimo yra draudžiamas, išskyrus galiojančių teisės aktų numatytus atvejus.

Bet kokiam viešam pjesės pastatymui, tiek profesionaliam, tiek mėgėjų, būtina iš anksto gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avinjonas – 2026 m. spalio

<https://jeanpierremartinez.net>

Pjesę galima atsisiųsti nemokamai